

hed omfatter forebyggelse, diagnostik og behandling af anomalier, læsioner og sygdomme i tænder, mund og kæber, men dog således at visse funktioner kan forbeholdes læger samt tandlæger, der har gennemgået særlig uddannelse. Herudover præciserer loven tandlægens stilling som *selvstændig medicinalperson* med deraf følgende forpligtelser over for det offentlige i lighed med, hvad der gælder for lægerne. Loven indeholder endvidere regler om udvidede muligheder for tandlægers *anvendelse af medhjælpere med særlig uddannelse* til instrumentel behandling af patienter samt skærpede bestemmelser om *reklamering* for tandlægevirkosomhed m. v.

Om baggrunden for og indholdet af det fremsatte lovforslag udtalte *indenrigsministeren* i sin fremsættelsestale bl. a.:

„Den nye tandlægelov skal afløse lov om udøvelse af tandlægevirkosomhed fra 1954, men da 1954-loven for den altovervejende dels vedkommende er enslydende med den første lov om tandlægevirkosomhed fra 1916, vil der i realiteten være tale om en revision af en 60 år gammel retstilstand.

På forslag fra sundhedsstyrelsen nedsatte indenrigsministeren i januar 1973 et udvalg til revision af tandlægeloven. Et første resultat af dette udvalgsarbejde var det forslag til ændring af lov om udøvelse af tandlægevirkosomhed, der blev gennemført ved lov af 29. marts 1974, og hvorefter der blev skabt hjemmel for tandlægenes anvendelse af tandplejere som hjælpepersonale ved instrumentel behandling af patienter. Med den i oktober 1975 offentliggjorte betænkning 749/1975 om revision af tandlægeloven har udvalget tilendebragt den del af udvalgsarbejdet, der vedrører retsgrundlaget for den enkelte tandlæges virksomhed som medicinalperson, og lovforslaget er med mindre ændringer enslydende med det i betænkningen indeholdte lovudkast.

Lovforslaget har til hensigt at skabe et tidssvarende grundlag for tandlægenes udøvelse af deres virksomhed, først og fremmest gennem en modernisering af bestemmelserne om tandlægenes virksomhedsområde.

...

Af de i øvrigt foreslåede ændringer skal jeg nævne, at den gældende tandlægelovs krav om ansættelse som klinisk assistent i 1 år som vilkår for retten til at udøve tandlægevirkosomhed foreslås ophævet, idet den nuværende assistenttid anses for at have en sådan begrænset uddannelsesmæssig betydning, at der ikke er grundlag for at bevare den. Dette betyder, at tandlægehøjskolerne vil få det fulde ansvar for meddelelsen af den uddannelse, der berettiger til autorisation som tandlæge. Jeg skal i denne forbindelse fremhæve, at der i